

TÒA GIẢNG TIN - LÀNH

SỰ CỨU-RỒI LỚN

Mục-sư Đoàn-văn-Miêng

«Vi nếu lời thiên-sứ rao-truyền đã vững chắc và sự trái phép nghịch mạng đã được báo ứng xứng-dáng rồi, mà nếu ta còn trẻ-nải sự cứu-rỗi lớn dường ấy, thì làm sao tránh cho khỏi được»

(Hê-bơ-rơ 2: 2, 3).

THẾ-GIỚI cổ-kim có biết bao việc lớn và khó mà chúng ta đã từng nghe-thấy. Nhất là thế-kỷ này, trong các ngành khoa-học, người ta thì nhau về những kỳ-công vĩ-dại cả phẩm lẫn lượng. Tuy nhiên các việc ấy có lợi cũng có hại, như những khí-giói chiến-tranh chẳng hạn, song ta phải nhận rằng đó là những việc lớn và khó.

Đầu vậy, nếu hơn-loại cứ kế-tiếp nhau sống thêm trên thế-giới này sáu ngàn năm nữa thì các công-việc vĩ-dại của họ sẽ làm cũng không thể sánh với sự cứu-rỗi lớn mà Đức Chúa Trời đã ban cho họ. Bởi những lẽ kể ra sau này :

I. VÌ LÀ MẠNG SỐNG CỦA CON ĐỨC CHÚA TRỜI

Đứng trước vũ-trụ bao-la man-mác gồm có lắm vật rất to, lắm đều rất nhỏ, lắm vật thấy được, lại lắm đều không thấy được; thật mắt trông không thấu, trí xét không cùng, khiến ta phải khiêm-cung đồng-thình với vua Đa-vít xưa kia mà la lên rằng: «Công-việc Chúa thật lạ-lùng!»

Thế mà, vũ-trụ ấy chỉ được dựng-nên bởi lời hằng sống và quyền-năng của Đức Chúa Trời y như Kinh-Thánh chép rằng: «Các tầng trời được làm nên bởi lời Đức Giê-hô-va, cả cơ-binh trời bởi hơi-thở của miệng Ngài mà có. Buồi xưa bởi lời Đức Chúa Trời

mà có các tầng trời và trái đất» (Thi-thiên 33: 6. II Phi-e-rơ 3: 5).

Hơn nữa, Đức Chúa Trời cũng chỉ dùng lời Ngài để nâng-đỡ và bảo-tồn muôn-vật cho đến hôm nay.

Nhưng, ta phải hết lòng thành-kính mà nói rằng Đức Chúa Trời chẳng có thể dùng lời quyền-phép Ngài mà làm nên sự cứu-rỗi hơn-loại. Vẫn biết chúng ta đều nhờ lời ấy để được tái-sanh, song nó phải lập trên nền-tảng duy-nhất là sự chết đền tội của Chúa Jêsus.

Muốn ban sự cứu-rỗi cho hơn-loại, Con độc-sanh của Đức Chúa Trời phải đến tận thế-gian, mặc lấy hình người, ăn ở thánh-sạch, cuối cùng dâng mình trên thập-tự-giá, gánh lấy tội-khiên để phu-phủ sự công-bình của luật-pháp. «Vi con-cái có phần về huyết và thịt, nên chính Đức Chúa Jêsus cũng có phần vào đó, hầu cho Ngài bởi sự chết mình mà phá diệt kẻ cầm-quyền sự chết là ma quỷ».

Vậy, Đấng đã dựng nên cả vũ-trụ, bảo-tồn nó chỉ bằng lời phán của Ngài, mà chính Đấng ấy «chẳng coi sự bình-dẳng mình với Đức Chúa Trời là sự nên nắm-giữ; chính Ngài đã tự bỏ mình đi, lấy hình tôi tớ và trở nên giống như loài người; Ngài đã hiện ra như một người, tự hạ mình xuống, vâng-phục cho đến chết, thậm-chi chết trên cây thập tự» mới có thể

cứu-rỗi Nhơn-loại, thì sự cứu-rỗi ấy há không phải là lớn, và lớn hơn cả vũ-trụ sao?

Thật, sự cứu-rỗi ấy lớn vô-cùng, vì nó là giá-trị của mạng sống Con độc-sanh Đức Chúa Trời.

II. VÌ LÀ SỰ CỨU-RỐI ĐỜI ĐỜI

Tuy vũ trụ quá lớn lao, song nó còn có giới hạn và thời-gian; vì người ta có thể đo lường và tính-toán được, mặc dầu bất toàn.

Vàng và hột xoàn cân bằng cân. Than đá và sắt cân bằng tấn. Ruộng vườn bán bằng sào mẫu, đất châu-thành bằng thước vuông. Cây gỗ đo bằng thước khối. Sữa và dầu lường bằng lít. Có một bể sâu cho các biển, bể cao cho các núi và bể rộng cho đồng-bằng. Điện khí tính bằng ki-lô-oát (kilowatt). Tốc lực đo bằng thước. Sự cách xa của trái đất với các ngôi sao đo bằng hàng năm ánh sáng (années-lumières). Có những ngôi sao cách xa chúng ta hằng ngàn năm ánh-sáng. Các nhà địa chất cũng đoán được rằng trái đất đã có từ vài trăm vạn năm.

Đầu thời-gian và không gian vượt quá sức tưởng tượng của loài người thì vẫn còn ở trong phạm-vi hữu hạn. Bởi Kinh-Thánh chép rằng: «Thuở xưa Chúa lập nền trái đất, các tầng trời là công việc của tay Chúa. Trời đất sẽ bị hư hoại, ... cũ mòn hết như áo-xống; Chúa sẽ đổi trời đất như cái áo và nó bị biến thay». Chúa đã chỉ định một ngày «các tầng trời sẽ có tiếng vang-rầm mà qua đi, các thể-chất bị đốt mà tiêu-tán, đất cùng mọi công-trình trên nó đều sẽ bị đốt cháy cả».

Nhưng, luận đến sự cứu-rỗi thì Kinh-Thánh chỉ dùng danh từ đời đời, là danh từ được dùng khi nói về chính mình Đức Chúa Trời. Sự cứu-rỗi là theo ý-định đời đời của Đức Chúa Trời, được hứa từ muôn đời về trước.

Chúa Jêsus, sau khi đã dâng mình làm thầy tế-lễ chuộc-tội muôn dân

«thờ thờ nên sự cứu-rỗi đời đời cho kẻ vàng lời Ngài». Nên, một khi tội-nhơn đã bởi đức-tin nhận ơn cứu-rỗi ấy thì được hưởng sự sống đời đời, các phước-hạnh đời đời, và sẽ ở thiên-đàng đời đời. Thánh Phao-lô quyết không ngã lòng. Vì sự hoạn nạn nhẹ và tạm của chúng ta sẽ sanh cho chúng ta sự vinh hiển cao trọng đời đời, vô-lượng vô-biên.

Gần 3.000 năm trước, tiên-tri Ê sai cảm bởi Thánh-Linh có viết như vậy: «Hãy ngược mắt lên các tầng trời, và cúi xem dưới đất; vì các tầng trời sẽ tan ra như khói, đất sẽ cũ như áo, dân-cư trên đất sẽ chết như ruồi: Nhưng sự cứu-rỗi của ta còn đời đời; và sự công-bình của ta chẳng hề bị bỏ» (Ê-sai 51: 6).

Lớn thay là sự cứu-rỗi của Đức Chúa Trời!

III. — VÌ LÀ SỰ CỨU-RỐI TOÀN-VỆN

Trong quan-diêm của Đức Chúa Trời thì vấn-đề tối-trọng cần phải giải quyết gấp-rúc là tội-lỗi, vì nó đã gây thảm-hoạ khắp thế-gian trải qua các đời, và sẽ đưa Nhơn-loại đến một kết quả vô-cùng kinh-khiếp là linh-thể bị trầm-luân mãi mãi trong hồ lửa vực sâu.

Tội-lỗi không do hoàn-cảnh bên ngoài tạo ra, mà chính là gốc-rễ tự lòng người. Kinh-Thánh chép: «Đức Giê-hô-va thấy sự gian-ác của loài người trên mặt đất rất nhiều, và các ý-tưởng của lòng họ chỉ là xấu luôn. Lòng người ta là dối-trá hơn mọi vật và rất là xấu xa». Lại khi người thù thuế lên đền thờ xưng tội thì đấm ngực mình. Anh tự chứng rằng tội-lỗi vẫn ở trong lòng anh vậy.

Luật pháp thánh của Đức Chúa Trời đã định: «Linh-hồn nào phạm-tội thì sẽ chết». Thế mà, «mọi người đều đã phạm tội». Vậy, cả Nhơn-loại đều đã bị lên án tử hình. Nên chỉ có sự chết mới đền tội được.

Đang khi loài người tuyệt-vọng thì Đức Chúa Trời có dự-bị một phương-pháp cứu-rỗi toàn-vẹn trong sanh-mạng của Con Ngài. Nên, huyết vô giá của Chúa Jê-sus đã đổ ra trên cây thập-tự vẫn có quyền tha tội cho mọi người ở khắp mọi nơi, suốt mọi đời.

Kể tin Chúa Jê-sus không những được cứu khỏi địa-vị tội lỗi và sự kết-quả kinh-khiếp của nó; mà còn được cứu khỏi quyền-lực của tội-lỗi vẫn bắt phục mọi người làm nô-lệ cho nó nữa. Thánh Phao-lô quyết rằng: «Tội lỗi không cai-trị (hay không còn quyền gì) trên anh em đâu, bởi anh em không thuộc dưới luật pháp mà thuộc dưới ân-diễn» (Rô-ma 6 : 14).

Nhờ sự tái-sanh, chúng ta được dự phần bôn-tánh Đức Chúa Trời. Ngài lại ban lòng mới cho chúng ta, và đặt Thần mới trong chúng ta, khiến chúng ta noi theo luật-lệ Ngài và giữ-gìn mạng-linh Ngài. Chúa vinh-hiễn còn ngự vào lòng ta như ngự vào một cung-diện nguy-nga, để làm cho chúng ta nên thánh sạch không chỗ trách được trước mặt Ngài.

Đức Chúa Trời như công-lao cứu-ehuộc của Chúa Jê-sus mà xóa sạch gian-ác chúng ta, đến nỗi kẻ chúng ta như chưa hề phạm tội. Song đó chỉ là phương-diện tiêu-cực. Còn phương-diện tích-cực, Đức Chúa Trời lại tiếp-nhận chúng ta làm con cái Ngài, lấy sự công-bình trọn-vẹn của Chúa Jê-sus mà kể cho chúng ta và xem chúng ta rất quý-trọng như một nhân-vật tối-hệ trong nước Ngài. Lễ-thật ấy được vẽ ra bằng truyện-tích con trai hoang-dàng: Sau khi đã hối-cải trở về nhà cha thì không những được cha tha cho các tội dĩ-vãng mà còn được cha tiếp-nhận, mặc áo tốt nhất cho, đeo nhẫn vào tay, mang giày vào chơn, bắt bò con mập làm thịt ăn mừng...

Lại khi Chúa Jê-sus tái-làm, Ngài sẽ khiến những kẻ chết trong Ngài sống lại, hiệp với chúng ta là kẻ còn đương

song, ca-na-se dien-noa, tu than tie-hien-mat của chúng ta ra giống như thân-thể vinh-hiễn Ngài, đồng được cất lên trời mà ở với Chúa luôn luôn. Jê-sus-Christ là Đấng Cứu-thế độc-nhất, nên Ngài có thể cứu toàn-vẹn: cả tâm-thần, linh-hồn và thân-thể, cả thời quá-khứ, hiện-tại và hậu-lai của những người nhờ Ngài mà đến cùng Đức Chúa Trời.

Ôi, ngòi viết quá thô-sơ của tôi chưa vẽ ra được muôn một về các phước-hạnh vô-biên của một tội-nhơn bởi đức-tin mà nhận ơn cứu-rỗi lớn của Đức Chúa Trời! Cao-quí thay là lòng yêu-thương của Ngài!

Kết-luận. — Lời cảnh cáo những kẻ trẻ-nãi tiếp-nhận sự cứu-rỗi lớn. Câu gốc nêu trên kia nói rằng: «Nếu ta còn trẻ-nãi sự cứu-rỗi lớn dường ấy thì làm sao tránh cho khỏi được?» Lắm người bị hư-mất đời đời không phải vì từ-chối ơn cứu-rỗi mà vì trẻ-nãi.

Khi chiếc tàu «Londres» định tới Melbourne thì rủi bị chìm tại vịnh Gascogne. Trong số mấy người hành-khách còn sống-sót có thuật lại như vậy: Lúc chiếc tàu lớn sắp gìm sâu vào lòng nước, các thủy-thủ có bỏ xuống biển một chiếc ca-nô. Đó là phương-cứu tử-duy-nhất. Nên ai nấy vô-luận nam-phụ lão-ấu, thượng-trung hạ-dẳng đều đổ qua chiếc ca-nô để thoát nạn. Trừ ra một bà có vẻ sang-trọng và kiêu-hãnh từ-chối vì chiếc ca-nô quá nhỏ hẹp. Chẳng mấy chốc, chiếc thuyền cứu-mạng đã đi xa. Bà thấy không còn phương-pháp nào khác bèn kêu lớn lên rằng: «25.000 quan nếu đem tôi vào bờ!» Than ôi, trẻ quá! Mấy triệu cũng không được.

Vậy, dám khuyên quý-độc-giả tin-nhận ơn cứu-rỗi lớn của Đức Chúa Trời ngay bây-giờ! Đừng đợi đến ngày mai sợ trẻ quá! Vì, «hiện nay là thì thuận-tiện, hiện nay là thì cứu-rỗi!» «II Cô-rinh-tô 6 : 2b).